

RUTH RENDELL

HET GENOOTSCHAP

‘Rendell is zonder twijfel de briljantse misdaadauteur van onze tijd.’ – Patricia Cornwell

Over het boek

In de Londonse wijk Pimlico wonen de rijke, chique mensen, met hun mooie witte huizen, hun blinkende auto's en hun veelal inwonende personeel. Het is een bont gezelschap van au pairs, chauffeurs en schoonmakers dat regelmatig bijeenkomt in de plaatselijke pub om hun frustraties te uiten.

De jonge Dex is in dienst als tuinman en ook hij wordt uitgenodigd om deel te nemen aan de bijeenkomsten van dit genootschap. Maar er is iets vreemds aan Dex. Hij lijkt zich niet goed aan te kunnen en willen passen aan anderen, loopt soms zomaar weg en hij zondert zich af. Dan komen ze erachter dat hij in een psychiatrische kliniek heeft gezeten, vanwege een poging tot moord... op zijn moeder.

Over de auteur

Ruth Rendell (1930) schrijft al bijna vijftig jaar detectives en thrillers van het hoogste niveau. Haar Inspecteur Wexford-mysteries en psychologische thrillers zijn in 22 talen vertaald. Wereldwijd wordt ze gezien als de koningin van de misdaadroman.

Van dezelfde auteur

Het stille huis
De dief
Dubbellevens
Het stenen oordeel
Huiswerk voor een speurder
Zielsverduistering
Vermist
Geen nacht is te lang
Praten met vreemde mannen
Een tweede huid
Uit de sleur
Het tweede levenslicht
De krokodilvogel
De fruitplukker
De verrassing
De eerlijke vinder
Goede burens
De grafkelder

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Ruth Rendell

Het genootschap

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

The Saint Zita Society

Copyright © Kingsmarkham Enterprises Ltd 2012

Vertaling

Rogier van Kappel

Omslagbeeld en -ontwerp

Wil Immink Design

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0292 5

NUR 305

Voor mijn lieve nicht Sonja

1

Dex had ooit van iemand gehoord dat de koningin in Victoria woonde. Hij ook, maar zij had een paleis en hij had een huurkamer in een zijstraat van Warwick Way. Toch vond hij het een prettige gedachte dat de koningin een buurtgenote was. Dat beviel hem heel goed aan het nieuwe leven dat hij de afgelopen paar maanden had geleid. Hij had een baantje bij dokter Jefferson, en dus kon hij drie ochtenden per week in een tuin werken, en dokter Jefferson had gezegd dat hij het er met zijn buurvrouw over zou hebben of hij niet ook een ochtendje bij haar kon komen werken. Omdat hij arbeidsongeschikt was verklaard en een uitkering kreeg, was hem te verstaan gegeven dat hij niet mocht bijverdienen, maar dokter Jefferson vroeg er nooit naar en misschien zou die buurvrouw van hem, die mevrouw Neville-Smith heette, ook geen vragen stellen.

Jimmy, de man die dokter Jefferson elke dag naar zijn werk in het ziekenhuis reed, had hem gevraagd om die avond naar de pub te komen. De pub, op de hoek van Hexam Place en Sloane Gardens, heette de Dugong. Een rare naam, die Dex nog nooit eerder had gehoord. Er zou een vergadering worden gehouden voor alle mensen die voor de bewoners van Hexam Place werkten. Dex was nog nooit naar een vergadering geweest over welk onderwerp dan ook, en hij wist niet of hij dat wel leuk zou vinden, maar Jimmy had beloofd dat hij hem op een Guinness zou trakteren, en dat dronk hij het liefst. Als hij het kon betalen, zou hij elke dag bij zijn avondeten een Guinness drinken. Hij was al halverwege Pimlico Road toen hij zijn mobieltje pakte en keek of er een voicemail of sms'je was van Orange.

Soms had hij er eentje en daar kreeg hij altijd een blij gevoel van. Over het algemeen werd hij in het bericht bij zijn naam genoemd, en stond er te lezen dat hij zo braaf was geweest dat Orange hem tien gratis gesprekken gaf, of zoiets. Deze keer was er geen bericht, maar hij wist dat er wel weer iets zou komen, en misschien zou Orange zelfs

wel iets tegen hem zeggen. Orange was zijn god. Dat wist hij omdat zijn bovenbuurvrouw dat tegen hem had gezegd toen ze hem tegen zijn mobieltje had zien glimlachen terwijl hij telkens opnieuw een voice-mail afluisterde: 'Orange is jouw god, Dex.'

Hij had een god nodig om hem te beschermen tegen alle kwade geesten. Het was al een hele tijd geleden dat hij een kwade geest had gezien en hij wist dat dat kwam omdat Orange hem beschermdde, net zoals hij wist dat Orange hem wel zou waarschuwen als er een kwade geest bij hem in de buurt kwam waarvoor hij moest oppassen. Hij vertrouwde Orange meer dan hij andere mensen ooit had vertrouwd.

Hij bleef voor de Dugong staan, die hij goed kende, omdat die naast het huis van dokter Jefferson lag. Niet eraan vast, maar ernaast, want dokter Jefferson had een vrijstaand huis met een grote tuin, waar Dex voor moest zorgen. Het uithangbord van de pub was een of andere grote vis die met zijn lijf half boven het blauwe, golvende water uitstak. Hij wist dat het een vis was, omdat het beest in zee lag. Hij duwde de deur open en daar zag hij Jimmy, die vriendelijk naar hem zwaaide. De andere mensen rondom de grote tafel zaten allemaal naar hem te kijken, maar hij zag meteen al dat er geen kwade geesten bij waren.

'Ik ben geen huispersoneel.' Thea pakte een handje gemengde nootjes. 'Jij misschien wel, maar ik niet.'

'En wat ben jij dan wel?' vroeg Beacon.

'Ik weet het niet. Ik doe gewoon wat klusjes voor Damian en Roland. Vergeet niet dat ik een masters heb.'

'Gezegend is hij die niet in de kring der schamperaars gezeten is.' Beacon trok de bak met nootjes een eindje bij Thea vandaan, zodat ze er niet meer bij kon. 'Als je nootjes wilt pakken, moet je je hand niet in je mond steken. Dat hoort niet.'

'Geen ruziemaken, kinderen,' zei June. 'Laten we ons gedragen. Als je geen huispersoneel bent, Thea, dan mag je geen lid worden van het Genootschap van de Heilige Zita.'

Het was augustus en het was vandaag heel zonnig en warm geweest. Niet iedereen die lid zou worden van het Genootschap kon erbij zijn. Rabia was moslim en kindermisje, en daarom ging ze 's avonds nooit de deur uit, en al helemaal niet naar een pub; Zinnia was schoonmaakster bij meneer en mevrouw Still en dokter Jefferson, maar woonde niet bij hen in, Richard was aan het koken voor de gasten van lady

Studley, en Sondra, zijn vrouw, zorgde voor de bediening. Montserrat, de au pair van de Stills, had gezegd dat ze misschien wel zou komen, maar later op de avond had ze nog iets te doen waarover ze heel geheimzinnig deed, en Dex, de tuinman van dokter Jefferson, die net was binnengekomen, deed nooit zijn mond open, behalve dan om 'Proost!' te zeggen. Maar Henry zou nog wel komen, en terwijl June zat te klagen dat er geen zout op de noten zat en dat ze daardoor nergens naar smaakten, kwam hij binnen.

Vanwege zijn opvallende gelijkenis met de David van Michelangelo zou de boomlange Henry vroeger geknipt zijn geweest als lakei. En het was dan ook een feit dat de vader van zijn betovergrootvader in 1882 lakei was geweest van een hertog. Hij was de jongste van de groep, na Montserrat, en hoewel hij eruitzag als een Hollywoodster uit de jaren dertig, was hij in werkelijkheid de chauffeur en zo nu en dan ook de tuin- en klusjesman van lord Studley, voor wie hij dan de karweitjes opknapte waartoe Richard niet in staat of bereid was. Zijn werkgever noemde hem met een joviaal lachje zijn 'algemene duvelstoejager'. Hij werd nooit Harry of Hal genoemd.

Beacon zei dat het Jimmy's beurt was om een rondje te geven en vroeg wat Henry wilde drinken.

'Een witte huiswijn, graag.'

'Wijn is een vrouwendrankje. Een man drinkt dat niet.'

'Ik ben geen man. Ik ben een jongen. En ik drink geen bier of sterkedrank tot ik volgende week vijftentwintig word. Hebben jullie gezien dat er weer een jongen is neergestoken? Bij het Embankment. Dat is de derde al deze week.'

'Laten we het er maar niet over hebben, Henry,' zei June.

Iemand die er in elk geval niet over wilde praten was Dex, die nu zijn laatste restje Guinness opdronk, opstond en zonder iets te zeggen naar buiten liep.

June keek hem na en zei: 'Geen manieren, maar wat kun je ook anders verwachten? En nu moeten we het over het Genootschap hebben. Hoe richt je trouwens een genootschap op?'

'Je kiest een voorzitter,' zei Jimmy zwaarwichtig. 'Of een voorzister, dat kan ook.'

'Maar die kun je dan ook gewoon voorzitter noemen.' Thea stak haar hand uit naar het bakje noten. 'Waarom benoemen we Jimmy niet tot voorzitter en June tot secretaris? De rest van ons is dan gewoon lid.'

Dan zijn we begonnen, en dan is dit de oprichtingsvergadering van het Genootschap van de Heilige Zita.'

Henry was een berichtje aan het versturen op zijn iPhone. 'Wie is de Heilige Zita?'

June was degene die de naam van het Genootschap had bedacht. 'De beschermheilige van de huisdienaren. Ze gaf haar eten en kleren aan de armen. Op schilderijen staat ze altijd afgebeeld met een zak en een sleutelbos.'

'Die jongen die is neergestoken...' zei Henry. 'Zijn moeder was op tv, en zei dat hij in drie vakken op voorbereidend wetenschappelijk niveau eindexamen wilde gaan doen en dat hij altijd voor iedereen klaarstond. Iedereen was dol op hem.'

Jimmy schudde zijn hoofd. 'Wat is dat toch raar, hè? Als er weer eens een kind wordt vermoord, hoor je nooit iemand zeggen dat het een waardeloze klier was en dat de hele buurt blij is om van hem verlost te zijn.'

'Nee, dat zeg je toch niet als iemand nog maar net dood is?' Henry's iPhone maakte een geluidje om te laten weten dat hij een berichtje had ontvangen. Het was het berichtje waarop hij had gehoopt en hij grinnikte een beetje toen hij Huguettes tekstje las. 'Waar is dat Genootschap eigenlijk voor?'

'Solidariteit,' zei Jimmy. 'Elkaar steunen. En we kunnen uitjes organiseren en naar het theater gaan.'

'Naar het theater gaan kunnen we sowieso wel. We hoeven geen huispersoneelgenootschap op te richten om *Les Misérables* te gaan kijken.'

'Ik ben geen huispersoneel,' zei Thea.

'Dan word jij erelid,' zei June. 'Ik ben wél huispersoneel. Dat is nou eenmaal mijn levenslot. Het is al bijna donker, en straks wordt de prinses ongerust.'

Montserrat was niet gekomen en niemand wist wat ze voor geheimzinnigs te doen had. Jimmy en Thea praatten nog een uurtje door over het Genootschap, waar het voor was en of het werkgevers ervan zou kunnen weerhouden om hun chauffeurs tot in de kleine uurtjes uit bed te houden en alleen maar cola te laten drinken terwijl ze zaten te wachten tot hun baas hen nodig had. Dan had Jimmy het trouwens niet over dokter Jefferson, want hij was een lichtend voorbeeld voor de rest. Henry wilde weten wie dat rare mannetje met dat krulletjehaar was. Dex of zo. Die had hij nog nooit gezien.

‘Hij doet onze tuin.’ Jimmy had de gewoonte ontwikkeld om het huis en de tuin van Simon Jefferson aan te duiden met ‘onze’, alsof die net zo goed van hem waren als van de kinders.

‘Dokter Jefferson heeft hem aangenomen om een goede daad te doen.’ Jimmy dronk zijn glas bier leeg en zei op dramatische toon: ‘Hij ziet kwade geesten.’

‘Wat?’ Henry zat hem met open mond aan te kijken, en dat was precies het effect dat Jimmy had willen bereiken.

‘Nou, die zag hij vroeger in elk geval. Hij heeft geprobeerd zijn moeder te vermoorden, en daarna is hij opgesloten in een... nou, een gesticht voor gevaarlijke gekken. Daar had hij een psychiater en die man is een vriend van dokter Jefferson. Toen de psychiater hem genezen had verklaard, is hij vrijgelaten en heeft dokter Jefferson hem een baantje gegeven.’

Thea voelde zich nu duidelijk niet op haar gemak. ‘Zou dat de reden zijn waarom hij zonder ook maar iets te zeggen wegliep? Dat het nieuws van de steekpartij een gevoelige snaar bij hem raakte? Zou dát het geweest zijn?’

‘Volgens dokter Jefferson is hij genezen,’ zei Jimmy. ‘Hij zal het nooit meer doen. Die vriend van de dokter heeft met zijn hand op zijn hart verklaard dat hij het nooit meer zal doen.’

Henry ging als laatste weg omdat hij nog een damesdrankje wilde. De anderen waren allemaal dezelfde kant uit gelopen. De huizen van hun werkgevers stonden allemaal aan Hexam Place, een straat met wit gestreepte of in goudgele baksteen uitgevoerde huizen die door makelaars als ‘Georgiaans’ werden aangeduid, al waren ze in werkelijkheid allemaal van na 1860. Nr. 6, recht tegenover de Dugong, was het eigendom van Hare Doorluchtige Hoogheid prinses Susan Hapsburg – een titel die in alle opzichten incorrect was. Alleen haar voornaam klopte wel. De prinses, zoals ze bekendstond bij de leden van het Genootschap van de Heilige Zita, was tweeëntachtig jaar oud. Ze woonde al bijna zestig jaar in dit huis, en de vier jaar jongere June had daar al die tijd samen met haar gewoond.

Een trap omlaag leidde naar Junes deur, maar als ze thuiskwam van een avondje uit, ging ze door de voordeur naar binnen, ook al hield dat in dat ze acht treden omhoog moest lopen in plaats van twaalf naar beneden. Er waren avonden waarop Junes polymyalgische reuma het een beproeving maakte om de trap op te lopen, maar om toevallige

voorbijgangers en andere bewoners van Hexam Place te laten zien dat ze meer een vriendin van de prinses was dan een werknemster, deed ze het toch. Zinnia had Gussie die dag in bad gedaan en een nieuw soort luchtverfrisser gekocht, zodat het in huis wat minder naar honden rook. Het was heel warm. Hoewel de prinses in vele opzichten erg krenterig was, legde ze zich geen enkele beperking op wat de centrale verwarming betrof, en liet ze die de hele zomer door branden. Als het haar te warm werd, zette ze gewoon de ramen open.

June kon horen dat de prinses naar *Holby City* zat te kijken, maar toch liep ze gedecideerd de kamer binnen.

‘Wat kan ik voor u halen, mevrouw? Een lekkere wodka-tonic of een versgeperste jus d’orange?’

‘Ik hoef niets, schat. Ik heb mijn wodka al gehad.’ De prinses draaide zich niet om. ‘Ben je dronken?’ Het was een vraag die ze altijd stelde als ze wist dat June naar de pub was geweest.

‘Natuurlijk niet, mevrouw.’ Dat was het antwoord dat June dan steevast gaf.

‘En nou niet meer praten, schat. Ik wil weten of die jongen psoriasis heeft of een kwaadaardig melanoom. Je kunt maar beter gaan slapen.’

Het was een bevel, en vriendin of niet, zelfs na zestig jaar wist June dat ze maar beter kon gehoorzamen. De jongere leden van het Sint Zita-genootschap mochten dan misschien de beste maatjes zijn met hun werkgevers – Montserrat noemde mevrouw Still zelfs Lucy – maar als je tweeëntachtig en achtenzeventig was, lagen dat soort dingen beduidend anders; de regels waren niet veel minder strak geworden sinds Susan Borrington ervandoor was gegaan met die afschuwelijke Italiaanse jongen en June samen met haar bij hem was ingetrokken in zijn huis in Florence. June ging naar bed en net toen ze sliep, ging de huistelefoon.

‘Heb je Gussie in bed gelegd, schat?’

‘Dat ben ik vergeten,’ mompelde June, die nauwelijks bij bewustzijn was.

‘Zou je dat dan niet even doen?’

De plaatsjes naast of achter deze huizen waren allemaal anders. Sommige hadden een kast onder de trap, andere een kast in de tuinmuur. In de meeste tuinen stonden potplanten, grote varens, choisy’s, uit de pit opgekweekte avocado’s, een enkele mimosa en hier en daar een stand-

beeld. Alle tuinen waren op de een of andere manier verlicht, meestal met een ronde of vierkante lamp aan de muur. Nr. 7, waar meneer en mevrouw Still woonden, vier huizen van de Dugong, was een van de huizen met een kast in de muur en zonder potplanten. De gloeilamp boven de kelderdeur brandde niet, maar het zwakke licht van een straatlantaarn was voldoende om Henry duidelijk te maken dat er iemand in de kast in de tuinmuur stond. Hij bleef staan en tuurde over het hek. De gedaante, een man, dook zo ver als hij maar kon in de ondiepe tuinkast.

Misschien was het een inbreker. De afgelopen tijd was er veel criminaliteit geweest. Vorige week nog had hij van Montserrat gehoord, was er iemand door het raam van nr. 5 bij meneer en mevrouw Neville-Smith naar binnen geklommen. Hij had de televisie, een koffertje met geld en de sleutels van de BMW gepakt, en daarna was hij door de voordeur naar buiten gelopen en er met de auto vandoor gegaan. Maar wat kon je ook verwachten als je geen sloten op de ramen had en een raam op de benedenverdieping vijf centimeter open liet staan? Deze man had duidelijk niets goeds in de zin, een uitdrukking die Henry zijn werkgever ooit had horen gebruiken en die hem wel beviel. Lord Studley zou hem opdracht hebben gegeven om de politie te bellen met zijn mobieltje, maar hij deed niet altijd wat lord Studley hem aanraadde, en was nu eigenlijk net op weg gegaan om iets te doen wat milord zeer beslist niet op prijs zou stellen.

Henry draaide zich net om toen de kelderdeur openging en Montserrat in de deuropening verscheen. Ze zwaaide naar hem, zei hallo en wenkte dat de man uit de kast moest komen. Het zou haar vriendje wel zijn. Hij had verwacht dat ze zouden kussen, maar dat deden ze niet. De man liep het huis binnen en de deur ging dicht. Een kwartier later was hij de inbreker of het vriendje al helemaal vergeten, en bevond hij zich in Chelsea, in de flat van de weledele Huguette Studley. Tegenwoordig verliepen Henry's bezoeken altijd volgens hetzelfde patroon. Eerst naar bed en daarna ruzie. Henry had de ruzies liever overgeslagen en twee keer zo lang met haar in bed gelegen, maar dat was hem slechts zelden vergund. Huguette (die was vernoemd naar haar Franse grootmoeder) was een heel mooi meisje van negentien, met rode lippen, grote blauwe ogen en haar dat haar oma springerig genoemd zou hebben, maar dat anderen herkenden als de grote, krullende bos haar die in de mode was gekomen door toedoen van Julia Roberts in *Charlie*

Wilson's War. De ruzie werd altijd begonnen door Huguette.

‘Maar snap je dan niet, Henry, dat als je bij me komt wonen, we de hele dag in bed kunnen blijven liggen? Dan hoeven we geen ruzie te maken, want dan is er niets meer om ruzie over te krijgen.’

‘En snap jij dan niet dat je vader me dan de laan uitstuurt? En wel om twee redenen,’ zei Henry, die iets van het parlementaire taalgebruik van zijn werkgever had overgenomen. ‘Om de onderhavige kwestie even duidelijk toe te spitsen: ten eerste omdat hij dan niet wil dat ik op nr. 11 blijf wonen en ten tweede omdat hij niet wil dat ik met zijn dochter vrij.’

‘Je kunt een andere baan nemen.’

‘Hoe dan? Het heeft me een jaar gekost om deze baan te krijgen. En jouw vader gaat me dan echt geen referentie geven, hoor. Dat gaat helemaal mis.’

‘We kunnen trouwen.’

Als Henry ooit serieus aan trouwen ging denken, zou hij daar toch mee wachten tot hij een jaar of vijftig was, en dan zou de bruid iemand zijn met geld van zichzelf en een groot huis in de voorstad. ‘Niemand trouwt nog,’ zei hij. ‘En bovendien, ik moet weg nu. Je moet niet vergeten dat ik om zeven uur ’s ochtends met de BMW klaar moet staan voor nr. 11, zodat je vader onmiddellijk in de auto kan springen, ook al wacht hij daar soms mee tot negen uur.’

‘Stuur me een sms’je,’ zei Huguette.

Henry liep terug. Uit de tuin van nr. 5 kwam een stadsvos tevoorschijn. Het dier wierp hem een onprettige blik toe en stak de straat over om de vuilnisbak van mejuffrouw Grieves te gaan plunderen. Er brandde nog licht in de slaapkamer van lord en lady Studley op de bovenverdieping van nr. 11. Henry bleef een tijdje naar boven staan kijken terwijl hij hoopte dat het gordijn open zou gaan en dat lady Studley voor het raam zou komen staan – bij voorkeur in haar nachtpon van zwarte kant – en dat ze hem dan vriendelijk zou toelachen en haar lippen zou tuiten in een kus. Maar er gebeurde niets. Het licht ging uit en Henry liep het huis binnen door de zijdeur.

In plaats van naar haar eenkamerappartement met badkamer en suite (dat door haar werkgever een studio werd genoemd) te gaan, liep Montserrat samen met haar herenbezoek de keldertrap op naar de begane grond, en vervolgens naar de eerste verdieping over een trap die

een halve cirkel beschreef en uitkwam op de galerij. Het was stil in huis. Het enige wat er te horen viel, was het zachte petsen van Rabia's slippers op de vloer van de kinderkamer boven hen. Montserrat tikte op de derde deur rechts, duwde die open en zei: 'Rad is er, Lucy.' En daarna liet ze, zoals ze het vijf minuten later tegenover Rabia formuleerde, die twee samen hun gang gaan.

'Als ze allemaal slapen, waarom kom je dan niet even naar beneden, Rabia? Ik heb een halve fles wodka.'

'Je weet dat ik niet drink, Montsy.'

'Je kunt sinaasappelsap drinken. Dan heb ik wodka voor twee.'

'Dan kan ik Thomas niet horen als hij gaat huilen. Zijn tandjes komen door.'

'Zijn tandjes komen al wekenlang door,' zei Montserrat. 'Maandenlang al zelfs. Als hij van mij was, zou ik hem verdrinken.'

Rabia zei dat ze zo niet mocht praten, dat was slecht, en dus begon Montserrat het kindermisje te vertellen over Lucy en Rad Sothern. Rabia stopte haar vingers in haar oren en ging terug naar de kinderen. Hero en Matilda waren diep in slaap in hun gedeelde slaapkamer, en baby Thomas lag onrustig te woelen in zijn wiegje in de kinderkamer, maar huilde niet.

Montserrat had 'Tot later!' geroepen en was weggegaan. De tijd kroop voorbij. Het begon laat te worden en Rabia overwoog serieus om naar bed te gaan in haar slaapkamer achter in het huis. Maar wat als meneer Still naar boven liep als hij thuiskwam? Soms deed hij dat. Thomas begon te huilen, en toen te krijsen. Rabia tilde hem op en liep een tijdje met hem heen en weer, de allerbeste remedie. De kinderkamer keek uit op de straat, en vanuit haar raam zag ze hoe Montserrat de man die Rad werd genoemd uitliet door de kelderdeur. Rabia keek het hoofdschuddend aan. Anders dan Montserrat had verwacht, vond ze het niet opwindend en ook niet leuk, maar was ze diep geschokt.

Thomas was nu stil, maar toen ze hem in zijn wiegje legde, begon hij weer te dreinen. Rabia had engelengeduld en hield veel van hem. Ze was weduwe en haar beide kinderen waren heel jong gestorven. Volgens een van de artsen kwam dat omdat ze was getrouwd met haar neef. Nazir zelf had ook al niet lang geleefd en nu was ze alleen. Rabia ging in de stoel naast het wiegje zitten en begon zachtjes tegen Thomas te praten. Toen hij weer ging huilen, tilde ze hem uit het wiegje en liep met hem naar het tafeltje in de hoek, met de waterkoker en het

koelkastje, en maakte een beker met iets warmes wat naar melk smaakte voor hem. Ze was te ver van het raam om de auto te zien of te horen, en ze kreeg pas in de gaten dat Preston Still thuis was toen ze zijn tamelijk zware voetstappen op de trap hoorde. In plaats van te stoppen op de vloer hieronder, waar zijn vrouw lag te slapen, gingen ze verder naar boven. Zoals ze had verwacht. Net als *Jemima Puddle-Duck* – een boek dat Rabia soms aan de kinderen voorlas en dat, zeiden ze, heel grappig klonk met haar accent – was Preston een bezorgde ouder. Daarin was hij heel anders dan zijn vrouw, dacht Rabia vaak. Toen hij de kamer binnenkwam, zag hij er moe en afgemat uit. Hij was naar een conferentie in Brighton geweest – dat wist ze omdat Lucy het haar had verteld.

‘Gaat het goed met hem?’ Preston tilde Thomas op en drukte hem harder tegen zich aan dan het kind prettig vond. Hij speelde niet vaak met Thomas, en praatte zelfs niet vaak met hem. Zijn zorg concentreerde zich op Thomas’ gezondheid. ‘Er is toch niets mis? Als er ook maar iets mis is, moeten we dokter Jefferson bellen. Dat is een goede vriend van me. Ik weet dat hij onmiddellijk zal komen.’

‘Het gaat echt heel goed met hem, meneer Still.’ Het gebruik van voornamen tegenover haar werkgevers ging niet zover dat het ook de heer des huizes omvatte. ‘Hij wil gewoon niet slapen.’

‘Wat eigenaardig,’ zei Preston Still mismoedig. Het idee dat iemand niet zou willen slapen, laat staan iemand van zijn eigen vlees en bloed, was hem volstrekt vreemd. ‘En de meisjes? Toen ik haar gisteren zag, hoorde ik Matilda een beetje hoesten.’

Rabia zei dat Matilda en Hero diep in slaap waren in de kamer hiernaast. Er was niets mis met de kinderen en als meneer Preston Thomas nu zachtjes neerlegde, zou hij ongetwijfeld rustig gaan slapen. Omdat ze wist wat hem gerust zou stellen, zodat ze van hem verlost zou zijn, en zelf ook kon gaan slapen, zei ze: ‘Hij miste zijn vader gewoon, en nu u hier bent, valt hij ongetwijfeld meteen in slaap.’

Geen kinderarts dus, en verder zou ze ook niet meer gestoord worden. Ze kon naar bed. Ze zou hooguit vijf uur kunnen slapen. Wat ze tegen meneer Still had gezegd over Thomas – dat hij zijn vader miste – was niet waar. Dat was een leugen die ze vertelde om hem een plezier te doen. Heimelijk geloofde Rabia dat geen van de kinderen hun beide ouders ook maar één seconde zou missen. Ze zagen ze slechts zelden. Ze bracht haar lippen naar Thomas’ wang en fluisterde: ‘Schatje van me.’

2

Op het dienblad stond een klein bakje met het soort yoghurt waarvan de fabrikanten beweren dat die een gunstige invloed heeft op de stoelgang van de consument, met daarnaast een vijg en een geroosterde boterham, een bakje marmelade en een pot koffie. De prinses was halverwege haar yoghurtfase. June wist dat ze halverwege was omdat haar fases altijd een maand of vier duurden en er inmiddels twee waren verstreken. Ze pakte het dienblad op pootjes – geen van hen beiden wist hoe zo'n ding heette – en zette het boven op het dekbed. De prinses deed altijd krulspelden in voordat ze ging slapen, en nu begon ze die eruit te halen, zodat er roos op de geroosterde boterham dwarrelde.

‘Goed geslapen, June?’

‘Niet slecht, mevrouw. En u?’

‘Ik heb heel eigenaardig gedroomd.’ De prinses had vaak eigenaardige dromen, en nu begon ze over die van de afgelopen nacht te vertellen.

June luisterde niet. Ze trok de gordijnen open, ging voor het raam staan en keek neer op Hexam Place. De zwarte BMW van lord Studley stond voor nr. 11 aan de overkant, en die arme Henry zat achter het stuur. June wist zeker dat hij daar al twee uur zat. Zo te zien was hij in slaap gevallen en dat verbaasde haar niet. Jammer eigenlijk dat het Genootschap van de Heilige Zita geen vakbond was, maar misschien kon het wel enkele van de voorrechten van een vakbond claimen, en een einde maken aan deze harteloze behandeling van een werknemer. June vroeg zich af of Henry's mensenrechten misschien geschonden werden.

De chique schoolbus, zilver met een blauwe streep langs de zijkant, kwam de hoek om gereden vanuit Lower Sloane Street. Hero en Matilda Still stonden al te wachten voor de deur van nr. 7. Rabia stond tussen hen in en ze hielden allebei haar hand vast. Ze zette hen op de bus en die reed weg om hen naar een heel dure school in Westminster te brengen. Waarom had hun moeder dat niet zelf kunnen doen?

Die lag nog in bed, dacht June. Wat een wereld! Nu kwamen Damian en Roland nr. 8 uit gelopen, maar van hieruit kon je de voordeur niet zien. Die twee gingen altijd overal samen naartoe. Als een van hen een meisje was geweest, zouden ze elkaars hand hebben vastgehouden, en June, een felle en overtuigende progressieve denkster, vond het dood- en doodzonde dat dit stadium in de strijd tegen benepenheid en vooroordelen nog niet bereikt was. Meneer Still was net de voordeur van nr. 7 uit komen lopen toen de prinses klaar was met haar droomverhaal. June had hier jarenlang ervaring mee en voelde intuïtief aan wanneer dat punt was bereikt.

‘... en het was helemaal mijn moeder niet, maar dat meisje met het rode haar dat schoonmaakt bij die twee flikkers. En toen werd ik wakker.’

‘Fascinerend, mevrouw, maar “die twee flikkers” zeggen we eigenlijk niet, hè? We zeggen “dat getrouwde homopaar”.’

‘O, best hoor. Als je erop staat. Ik weet zeker dat lady Studley niet toelaat dat Sondra haar zo toespreekt.’

‘Waarschijnlijk niet, mevrouw,’ zei June. ‘Kan ik verder nog iets voor u halen?’

‘Nee, dat hoeft niet.’ De prinses zou een tijdje blijven mokken en daarna opstaan. June had Zinnia horen binnenkomen. Ze liep de trap af, blij dat ze deze ronde had gewonnen, en erop voorbereid om, zodra ze de schoonmaakster zover had weten te krijgen om het houtwerk in de eetkamer eens goed te boenen, verder te gaan met de agenda van de volgende bijeenkomst van het Genootschap.

June Caldwell was vijftien toen haar moeder, een weduwe die het huishouden deed voor Caspar Borrington, een baantje voor haar had geregeld als gezelschapsdame (nou, eigenlijk meer dienstmeisje) van zijn dochter, Susan Borrington. Binnen twee maanden na haar achttiende verjaardag had Susan zich verloofd met prins Luciano von Hapsburg, een telg uit een Italiaans geslacht met een wat dubieuze adellijke titel, die ze had ontmoet tijdens het skiën in Zwitserland. Wel een telg, maar geen stamhouder, want hij had twee oudere broers en was skileraar. Geld had hij niet, en Italianen hadden de neiging om in lachen uit te barsten als ze zijn titel hoorden, want het was destijds nog maar een paar jaar geleden dat Luciano’s vader zijn naam van Angelotti in Hapsburg had veranderd. Hij had een paar lingeriewinkels in Milaan. Vreemd genoeg zorgde dat ervoor dat ze iets gemeen hadden.

Caspar Borrington, die bulkte van het geld en drie huizen en een flat in Mayfair bezat, had zijn geld verdiend met een verwant, maar nóg onwaardiger product. Zijn fabrieken maakten maandverband. De opkomst van de tampon had hun ondergang ingeluid, maar toen Susan Luciano ontmoette, was de familie enorm rijk, en Susan was enig kind.

Ze waren getrouwd en June was bij hen gaan inwonen in het appartement in Florence dat meneer Borrington voor Susan had gekocht. De stad deed haar versteld staan: de mensen en hun wonderlijke manier van praten; het weer, dat altijd even schitterend was (Susan was getrouwd in mei); de gebouwen, de Arno, de bruggen, de kerken. Ze begon net aan Florence gewend te raken en had al geleerd om 'bon giorno' en 'ciao' te zeggen, toen Susan en Luciano een zelfs voor hun doen spectaculaire ruzie kregen en uiteindelijk zelfs slaags raakten. Daarna gaf Susan June opdracht om hun spullen te pakken. Ze gingen naar huis.

Susan en Luciano waren nooit gescheiden, want Susan had het idee dat scheiden in Italië onmogelijk was. Caspar Borrington gaf Luciano een heel groot bedrag om ervoor te zorgen dat hij zijn mond hield en Susan had hem nooit meer gezien. Jaren later had hij het huwelijk nietig laten verklaren. Hij was geen doorluchtige hoogheid, het was zelfs niet helemaal zeker of hij eigenlijk wel een prins was, maar toch noemde Susan zichzelf sindsdien Hare Doorluchtige Hoogheid prinses Susan Hapsburg. Ze had die naam op haar visitekaartjes laten zetten, en zich als zodanig ingeschreven in het Kiesregister van de City of Westminster. Haar vader had het huis aan Hexam Place nr. 6 voor haar gekocht, dat in die tijd nog iets minder chic was dan het later zou worden, en daar had ze sindsdien altijd gewoond. Ze had een vriendenkring opgebouwd die bestond uit generaalsweduwen, exen van sportlieden en overjarige alleenstaande dochters van bedrijfsdirecteuren. Er waren minnaars geweest, maar niet veel, en lang had het nooit geduurd.

Zinnia was ook iemand die een eigen naam had gekozen, omdat de naam Karin, waarmee ze in Antigua was gedoopt, haar niet beviel. Haar achternaam, St. Charles, was echt. Werken voor een prinses in het hart van Knightsbridge verschaftte haar een hoop prestige en maakte het eenvoudig voor haar om werk te vinden als schoonmaakster op nr. 3, nr. 7 en nr. 9. Nadat ze Zinnia zover had gekregen om te beloven dat ze het houtwerk in de eetkamer zou schoonmaken, vroeg June haar

of ze soms lid wilde worden van het Genootschap van de Heilige Zita.

‘Hoeveel kost het?’

‘Niets. En met een beetje mazzel krijg je een heleboel rondjes.’

‘Oké,’ zei Zinnia. ‘Mij maakt het niet uit. Is Henry Copley ook lid?’

‘Ja,’ zei June. ‘Maar verwacht daar maar niet te veel van. Hij heeft het al druk genoeg.’

Ze liep de studeerkamer binnen, waar de prinses nooit kwam, ging aan het bureau zitten dat de prinses nooit gebruikte, en begon het huisreglement van het Genootschap op te stellen en zichzelf te leren hoe je notulen opstelt.

Alle huizen aan Hexam Place hadden een voor- en een achtertuin, en nr. 3 had ook nog een stukje tuin naast het huis, waardoor het gescheiden werd van de Dugong. De voortuinen hadden maar heel weinig aandacht nodig, omdat ze bestonden uit met kiezels volgestorte rechthoeken met in het midden daarvan een boom, zoals de Japanse kers bij nr. 4 en de twee apenbomen bij Simon Jefferson. Dex was blij dat er in die voortuin maar weinig te doen viel, omdat die apenbomen hem eigenlijk nogal de stuipen op het lijf joegen. Ze zagen er heel anders uit dan alle andere bomen die hij ooit eerder had gezien, en leken eigenlijk meer op iets waarvan je zou verwachten dat het onder zee groeide, niet ver van een koraalrif. Dex wist dat zulke dingen bestonden omdat hij ze op de televisie had gezien. De tv ging aan zodra hij zijn kamer binnenkwam en bleef aan, wat er ook werd uitgezonden, totdat hij naar bed ging. Soms, als hij angstig was, of gewoon op zijn hoede, en Orange niet tegen hem praatte, liet hij de televisie de hele nacht aanstaan.

Hij hield van dokter Jeffersons achtertuin omdat die groot was, met muren eromheen, en een gazon. Hij maaide dat gazon vaker dan nodig was omdat de grasmaaier zo mooi was en zo soepel werkte. Dokter Jefferson zei dat hij planten mocht kopen als hij dat wilde, en zorgde ervoor dat Jimmy hem geld gaf, en dus was Dex een paar keer naar de Belgrave Nursery gegaan, waar hij op advies van de lange en stevige Aziatische man die daar werkte en die Siddiqui heette, in mei eenjarige planten kocht en in september winterplanten en lavendel. Dokter Jefferson was tevreden over zijn werk en beval hem aan bij meneer en mevrouw Neville-Smith op nr. 5. Dex had nu twee baantjes, maar dat kon hij gemakkelijk aan.

Hij had geen kwade geesten meer gezien sinds hij op Hexam Place was komen werken, maar eigenlijk was hij er niet altijd helemaal zeker van of iets nou wel of geen kwade geest was. Soms moest hij ze eerst wekenlang observeren, en vaak ook volgen, voordat hij zeker van zijn zaak was. Maar hij moest niet vergeten dat hij de vriend van meneer Jefferson, dokter Mettage, de psychiater in het ziekenhuis, had beloofd dat hij de kwade geesten niets zou aandoen zolang ze hem niet bedreigden. Hij had gezegd dat het ervan afhing wat je bedoelde met 'bedreigen'. Vrouwen vormden op zich al een bedreiging voor hem, maar dat had hij dokter Mettage of dokter Jefferson nooit verteld. Hij had het wel aan zijn god verteld, maar Orange had niet gereageerd.

Aan de voortuin van nr. 3 mocht hij dan geen werk hebben, maar in de voortuin van nr. 5 was juist een heleboel te doen. Er groeide een heg rondom de twee met kiezels overdekte stukken aan weerszijden van het bordes en langs de randen liepen smalle borders vol met bloemen. Dex knielde om de borders te wieden, maar eerst legde hij een oude deurmat neer die hij van mevrouw Neville-Smith had gekregen om zijn knieën te beschermen tegen de kleine steentjes.

Hij vond het leuk om naar de bewoners van Hexam Place te kijken, maar zonder dat hij de behoefte voelde om met ze te praten. De vrouw met het rode haar van de overkant die op het bordes een sigaret zat te roken, de bejaarde dame die June heette en die een blokje om liep met een dik hondje, de jongeman die eruitzag alsof hij eigenlijk een tv-ster was, en die nu achter het stuur van een grote, blinkende auto zat. Eigenlijk bracht die jongen meer tijd door met voor de deur zitten wachten dan met autorijden. Er waren twee mannen die in hetzelfde huis woonden als de vrouw met het rode haar. Ze gingen 's ochtends altijd samen weg, vlak nadat Dex aan het werk was gegaan. Ze droegen altijd een pak en stropdas, en op koude dagen ook een strak gesneden overjas.

Hij moest aan het werk in de achtertuin en daar zag hij niets anders dan clematis, dahlia's en rozen. Mevrouw Neville-Smith was dol op rozen. Daarnaast, op nr. 7, woonden twee kinderen en een baby, en een meisje waarvan Jimmy zei dat het een au pair was. Dex zag haar het bordes van nr. 7 op en af lopen, net als een dame in een lange zwarte mantel die een zwarte sjaal om haar hoofd had gewikkeld en die een baby in een wandelwagen voor zich uit duwde. Maar als hij één van hen toevallig ergens anders tegen het lijf was gelopen, zou hij ze niet

herkend hebben. Gezichten zeiden hem niets. Die zag hij als nietszeggende maskers zonder gelaatstrekken.